

Πνευματική Οικοδομή

■ Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Θὰ Τοῦ προσφέρουμε ἐκεῖνο πού μπορούμε;*

Ἀληθινὰ περιστατικά πρὶν 50 χρόνια στὸ χωριὸ

Τί Σοὶ προσενέγκωμεν, Χριστέ;», θὰ ψάλει μεθαύριο μελωδικὰ ὁ γέρο Στάθης, ὁ ψάλτης στὸ μικρὸ, φτωχὸ χωριό.

Τὴν μοναδικὴ ἐκείνη θεϊκὴ βραδιά τὰ πλάσματά

Του ὅλα προσήνεγκαν Ἀυτῷ «τὴν εὐχαριστίαν». **Τ**ὸ

καθένα ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἦταν δυνατόν: **Ο**ἱ ἀστραπό-

μορφοὶ Ἄγγελοι τὸν ὕμνο τους τὸν δοξολογητικό.

«Δῶρα τίμια», βασιλικά, κατὰ τὸν πλοῦτο τους οἱ

Μάγοι. **Κ**αὶ οἱ φτωχοὶ Ποιμένες διαλάλησαν παντοῦ

«τὸ παρὸν μυστήριον» τοῦ θαύματος «ἐκδιηγούμε-

νοι»... **Π**ροσήνεγκαν Ἀυτῷ ὅ,τι τοὺς ἦταν δυνατό. **Κ**αὶ μεῖς;

* * *

Ἔβρεξε ὁ Θεός, βροχὴ ψιλή, ποτιστική. **Ρ**υάκια μικρὰ οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ, ξεπλύθηκαν γιὰ καλά· καὶ στὶς ἐλιές τὰ ἀσημόφυλλα λαμπύριζαν στάζοντας δροσοσταλίδες.

• **Μ**όλις πού εἶχε τελειώσει ἡ Θεία Λειτουργία στὴν μικρὴ ἐκκλησία, ὅταν ἔφτασε ἀποσταμένος καὶ μουσκεμένος ἀπὸ μακρινὸ χωριὸ ἕνας γέρος ζητιάνος.

Ἦ παπα-Μιχάλης, φτωχὸς οἰκογενειάρχης μὲ ὀχτῶ παιδιά, δὲν εἶχε τί νὰ τὸν φιλέψει. **Μ**ὰ ἡ πλούσια καρδιά του δὲν τοῦ ἔλεγε νὰ τὸν ἀφήσει ἔτσι. **Μ**εθαύριο δὲν περιμένουμε τὴν ΑΓΑΠΗ; **Ἐ**λαμψε πρόσχαρα τὸ πάντα ἰλαρὸ του βλέμμα. **Ἡ** ἀγάπη πάντα βρῖσκει...

Κι αὐθόρμητα, χαμογελαστὰ τοῦ δίνει... **Ἦ**,τι εἶχε κείνη τὴν στιγμή. **Τ**ὴν μεγάλη, καινούρια, μαύρη ὀμπρέλλα του. **Κ**είνη πού ἔχε πάντα συντροφιά σὰν πῆγαινε νὰ λειτουργήσει στὰ ἐξωκκλήσια ἢ στὰ χωράφια του γιὰ τὶς δουλειές.

Δῶρο ἀκριβὸ καὶ χρειαζούμενο. **Κ**ι ἐμεῖς εἶδαμε καὶ καταλάβαμε πολλά... **Κ**αὶ μάθαμε. **Γ**ιὰ μιὰ ἀγάπη-θυσία πού βρῖσκει κι ἀπ' τὸ ὑστέρημα νὰ δίνει στὸν ἐλάχιστο ἀδελφὸ, στὸν Χριστό.

* * *

Σταμάτησε ἡ μπόρα. **Ὁ** ἥλιος ἔστελνε γλυκὸ τὸ χᾶδι του παντοῦ προβαίνοντας ἀπὸ τὰ τρεχάτα σύννεφα, κι ὁ βοριάς λύγιζε τὶς φορτωμένες φοῦντες ἀπὸ τὶς ἐλιές.

– **Ἐ**λάτε, πᾶμε, παιδιά μου, γιὰ τὸ μάζεμα. **Ν**ὰ μὴν χαθοῦν ἀπὸ τὰ νεροπάσματα οἱ ριγμένες ἀπὸ τὸ βοριά ἐλιές.

Ἐτοιμαστήκαμε στὰ γρήγορα. **Π**ῆρε ἡ μητέρα τὴν ποδιά, τὸ μεγάλο σακί, λίγο ψωμί κι ἐλιές γιὰ μεσημεριανό. **Ὁ** ἀδελφός μου κι ἐγὼ χοροπηδώντας ξεκινήσαμε ξοπίσω της.

Μοσχοβόλαγε ἡ πλάση. **Κ**αὶ κάτω ἀπὸ τὶς γέρικες ἐλιές προβαίνουν δειλὰ κάποια τελευταῖα μανουσάκια ἢ κυκλάμινα. **Ἀ**ρχίσαμε γονατιστοὶ νὰ γεμίζουμε μιά-μιά ἐλιὰ τὰ κουβαδάκια μας καὶ νὰ τ' ἀδειάζουμε στὸ σακί. **Ὁ** Γιωργάκης μας δὲν ἄργησε νὰ κουραστεῖ.

Ἡ τεμπελιά τοῦ ἔδωσε τὰ χέρια κι ὅλο προφασιζόταν, γιὰ νὰ παίξει πετώντας βαρετὰ μακριὰ κάποια χαλίκια. **Ἡ** μάνα ἄρχισε τότε, γιὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ ξύπνιο τὸ φιλότιμο, νὰ λέει παραμύθια κι ἱστορίες ὁμορφες. **Ἡ** ὄρεξη γιὰ δουλειὰ τοῦ ξανάρθε.

• **Κ**άποια στιγμή, ἔξω στὸ δρόμο, βλέπουμε τὸν πρωινὸ ζητιάνο. **Μ**ᾶς χαιρέτισε σεβαστικά, κοντοστάθηκε λίγο σὰν κάτι νὰ περιμένε καὶ πῆρε ξανά σκυφτὸς ἀργὰ τὸ μονοπάτι. **Σ**κίρτησε ἡ καρδιά. **Ἀ**στραπὴ μᾶς πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἢ πρωινή θυσία τοῦ παπα-Μιχάλη. **Κ**ι ἐμεῖς; **Ἐ**δῶ στὴν ἐξοχὴ τί νὰ ἔχουμε νὰ δώσουμε; **Π**ετάχτηκε ὁ Γιωργάκης ὡς τὸ φράχτη καὶ χαμογελαστὸς τοῦ πρόσφερε ἓνα μῆλο. **Κ**ατακόκκινο, λαχταριστό.

Τὸ μῆλο πού χθὲς βράδυ μᾶς φίλεψε ἡ θεῖα Στυλιανή, σὰν ἦρθε ἀπὸ τὴ χώρα. **Γ**ιὰ μᾶς, τότε, κέρασμα ἀκριβὸ. **Σ**τὸ νησιώτικο χωριό μας ποῦ νὰ βρεθοῦν ξένου τόπου φροῦτα...

Ἐτρεξα κι ἐγὼ, ντροπιασμένη πού μὲ πρόλαβε ὁ μικρός. **Ἐ**βγάλα ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ τοῦ πρόσφερα ἱκανοποιημένη τὶς δυὸ καραμέλες, πού μὲ φίλεψε τὸ πρωῖ ἢ γιαγιά. **Μ**ιὰ γλυκιὰ χαρὰ γοργοπτερούγισε μέ-σα μας, σταλάζοντας ἄλλου κό-

μου εὐτυχία. **Καὶ** μῆς ἀπ' ὅ,τι μᾶς ἦταν μπορετό, «προσηνέγκαμεν Αὐτῷ».

Μὰ ἡ μητέρα μᾶς ξεπέρασε καὶ τοὺς δυό μας. **Σ**ὰν ζύγωσε κι ἔμαθε τὴν ἀνάγκη ποὺ τὸν ἔθγαζε στοὺς δρόμους χρονιαρές μέρες, χειμῶνα καιρό, μ' ὀλάνοιχτη τὴν καρδιά τὸν κάλεσε νὰ μείνει ἀπόψε σπίτι μας.

Καὶ αὐριο ξεκούραστος θὰ συνέχιζε γιὰ τὸ χωριό του, πέντε ὥρες δρόμο μακριά. **Ἦ**ταν τὰ χρόνια ποὺ συγκοινωνία δὲν εἶχε τὸ σκαλωμένο στὴν πλαγιά χωριό μας. **Κι** ἡ χαμένη στοὺς σημερινούς καιροὺς ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀνθρώπους βασίλευσε σὲ γνωστοὺς κι ἄγνωστους. **Τ**οῦ ἴδειξε μὲ τὸ χέρι τὸ σπίτι μας. **Ξ**εχώριζε ὁ ὄντάς μας, μὲ τὴν μεγάλη καμαρωτὴ πόρτα.

* * *

Φάγαμε τὸ φτωχικὸ μεσημεριανό μας κάτω ἀπὸ τὶς ἐλιές. **Ἀ**φήσαμε τὸ γεμάτο σακὶ στὴν ἄκρη τοῦ χωραφιοῦ. **Θ**ὰ ἔρχόταν ὁ πατέρας μὲ τὸ ζῶο νὰ τὸ πάρει, σὰν θὰ γύριζε ἀργὰ ἀπὸ τὸ δάσος. **Εἶ**χε φύγει γιὰ ξύλα ἀπὸ τὸ πρωῖ. **Ἀ**παραίτητα στὰ νοικοκυριά γιὰ τοὺς φούρνους καὶ τὶς ξυλόσομπες.

Κι ἦρθε τ' ἀπόβραδο ὁ κυρ-Γιάννης ἀπὸ τὸ βουνὸ μὲ φορτωμένο τὸ ζῶο ξύλα χοντρά καὶ γερά.

Καὶ τὰ ξεφόρτωσε κρυφὰ στῆς χήρας γειτόνισσας μὲ τὰ τέσσερα ὄρφανὰ τὴν αὐλή. **Φ**όρτωμα ἀκριβὸ γιὰ τὴ γυναικεία ἀνημποριά της.

Κι ὁ κυρ-Γιάννης μὲ τὴν χρυσὴ καρδιά, αὐριο τὸ βράδυ δυὸ ὥρες πρὶν νὰ φέξει, μὲ τὸ χτύπημα τῆς καμπάνας στὴν ἐκκλησιά, θὰ κάνει κι ἄλλη ἀγάπη. **Σ**τὴν γειτονία ρολόγια δὲν ὑπῆρχαν. **Θ**ὰ χτυπήσει τὶς πόρτες μιά-μιά. **Θ**ὰ τοὺς ξυπνήσει – τῆς ἀγάπης ξυπνητήρι γιὰ τῆς ΑΓΑΠΗΣ τὴν τρανὴ γιορτή. **Θ**ὰ τοὺς προσφέρει· **θὰ Τοῦ προσφέρει ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ...**

Μεθαύριο στὴν ἐκκλησιά ἡ φαμελιά! **Φ**τωχή, μὰ πλούσια στὴν καρδιά καὶ τῆς ἀγάπης τοὺς καρποὺς στὰ χέρια.

Πέρασαν χρόνια. **Σ**ήμερα πιὸ φτωχοὶ ὅσο ποτέ...

Κύριε, γιὰ τοὺς ἐλάχιστους ἀδελφούς, «**Τί Σοὶ προσενέγκωμεν, Χριστέ;**»...

(*) Περιοδ. «**Ἡ Δραῖσις μας**», ἀριθμ. τεύχους 484/Δεκέμβριος 2010, σελ. 370-371. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.